

Таємна вечеря

Борис Олійник

I

День був якийсь непевний.

Щось по колах округ бродило –
Незримо, хиже й обережне.
Сторожко темніло.

Учні нервувалися:
“Де ж він?!”

(...І тоскно, як олень,
поранений смертно,
Він скрикнув у небо,
позначене смерком:
– Отче!
Невже не обійде
мене
Чаша сія...
від Тебе?!

Глухо мовчало Небо.

I Він прочитав
Із німотної сині:
– Не обійде...
Сину...)

Учні нервувалися:
“Де ж Він?!”
Хтось м’яв механічно
Порожню пачку “Прими”.
Куриво дорожчало панічно:
Їла інфляція.
Інші тинялись,
Немов у протрації,
Тамуючи внутрішню дрож.

Спросоння
Просіявся дощ...
Пробудило смоковницю.
Хитнулася тінь на околиці.

- Нарешті, -
прошелестіло полегко,
як шовк.

...Прийшов.

Так, ніби нічого й не сталося:
Він таки умів триматися!
Навіть у пустелі,
Коли спокушав Його
Сам лукавий, -
Стояв так,
що дивувалися скелі.

Обвів громадку
Відчуженим зором:
Бачив і знав,
Недоступне учням.

Ладнались до вечірньої учти.

...Знав, що сподіється вранці,
Коли Його поведуть.
І раптом - зникнув,
Ніби школяр,
Що підгледів те,
Об чім не дано їм відати.

"Не відають, що... вчиниться!?"
Обпекло гнівом.
Але спохопився:
"Чи винні, що їм не дано?"
Зітхнув,
Всепощентно і скорбно.

...Сіли за стіл.

Уділилися хлібом.
Вино багровіло, мов кров.
Кусень не ліз у горло:
Кутуляли над силу.
Хтось плямкнув –
І осікся.
Але тишу було осоромлено.

– Сьогодні один із вас
Зрадить мене... –
Сказав стомлено.
І усміхнувся гірко:
“Та хіба в тому їхня вина?”

Сахнулись од хліба й вина.

(Від жаху зіщулились,
Зблідла трепета,
Відчувши: за гілку її,
мов тенето,
Схопила мотузка
і зашморг вужачо
Згорнувся в кільце.
І – чиєсь лице...

І синій язик
обвисає ледачо.
О, тільки б не це!!!)
Перезирнулися:
хто се прорік?
У когось нервово зламало сірник,
Ніяк не міг прикурити –
Руку звела остуда.

...Двері були відкриті.
На порозі стояв
Іуда.

II

Решта усе було за Писанням.

Ізняли Його страдницьке тіло
з хреста,
Плащаницею згорено вкривши.
І занесли у склеп,
і поклали Христа
На погребне, холодне узвишся.

А на третій,
як діви прокравись у склеп,
Щоб оплакати і помолиться, –
Вже Його не було.
Тільки сиве крило
Опустила сумна плащаниця.

І невимовний подив єство їм опік,
Як за спинами
Вісником Бога
Горній Янгол постав
і суворо прорік:
– Хто шука серед мертвих
живого?

III

...Мертві піють і п'ють.
Тягнуть цвяхи з хреста
На колекції та сувеніри...
Перейшли у Апостоли
учні Христа,
Запаливши світильники віри.

Мертві грають в політику,
“водять козу”
Та дівок застряницею манять.
Оббирають, як липку,
народ і казну,
Обирають себе на гетьманів.

І вже так Україні прилипло до губ,
Так її закохали, пролизи,
Що – дивися – небавом

якийсь перелюб
І за пазуху неньці полізе.

IV

Вже таємна вечерея
ішла до кінця,
Коли, гостро відчувши колюччя
Від болючих тернин рокового вінця,
Він удруге сповідався учням:
– А сьогодні один з вас
мене вже продав...

V

Решту знаємо за Писанням.
Вірую...
Одначе:
Що Його розп'яли на покуту усіх –
То тяжка, але – істина, люди.
Лиш єдине гризе –
хай проститься мій гріх! –
А чи й справді повісивсь...
Іуда?

VI

Владно сиділи в шинку
вже нові хазяї:
Сам Хрещатик їм слався під ноги.
Всі однаково гожі.
Достоту – свої,
З напівслова познаша свого.

Налили у чарки
як удатний оброк.
А шинкарка ж, як фея, облесна!
Тепло й сито.
Та раптом якийсь холодок
Перебіг поза спини і чресла.

Хтось засовався не по чину.
Хтось невміло впустив чарчину.
Третій раптом гукнув:
- Тримайтеся!
...Двері були відчинені:
На порозі стояв...
тринадцятий.

“Добривечір”, - сказав.
Свій крават розв’язав
(Дещо й справді на зашморг подібний).
По-свояцьки окинувши поглядом зал,
Сів до столу.
Як рівний.
І - рідний.

VII

А Хрещатик новітній гудів, як базар.
...Під шинком,
прихилившись до муру,
Очужіло сидів провінційний кобзар,
Застегнувши на гудзик бандуру.

- І надовго зібрався мовчати, дідусь? -
Зблазнював молодий переблуда.
Посміхнувся кобзар
у замислений вус:
- Вже недовго...
До Страшного Суду.